

Παρέμβαση στο κείμενο της Ρήνας Κατσελλή *Η γυναίκα της Κερύνειας*
– Πρόσφυγας στον τόπο μου

(Ημερολόγιο πολέμου)

! [23.7.1947]

Η κούραση είναι μεγάλη αλλά ο πόνος... πιο μεγάλος!

Τρέχαμε να βρούμε ένα καταφύγιο, να γλιτώσουμε την ζωή μας. Πεινούμε πολύ, είχαμε δύο μέρες να φάμε. Ανησυχούσα για τον πατέρα μου που πήγε να πολεμήσει, δεν ξέραμε τι γίνεται. Πού είναι; Πώς είναι; Είναι ζωντανός;

Ευτυχώς ένας κύριος που ήταν σε ένα λεωφορείο. Μας φωνάξε: «Ελάτε, ελάτε ΝΑ ΓΛΙΤΩΣΕΤΕ!!!». Μπήκαμε στο λεωφορείο και φύγαμε.....

Ράντου Γκαμπριέλ Νταμιάν